

Приложение

ЩЕ БЪДА УЧИТЕЛ

Връщам се в детските си години. В съзнанието ми изплува едно весело, малко момиченце с тебешир в едната ръка и с показалка в другата. Това малко момиченце преподава на куклите и на мечетата, преподава на пиленцата в двора на баба си. Пише чертички върху тротоара с тебешир... То все още не се замисля какво представлява учителската професия. Просто имитира своята класна ръководителка, по чиито стъпки иска да поеме след време. Това момиченце съм аз.

Днес у мен се срещат емоционалният подтик, обзел ме в детството, и осъзнатият избор на учителската професия. Търся отговори на безкрайно много въпроси.

– Ще съумея ли да правя „хиляди неща“ за доброто на учениците си?

– Ще успея ли да бъда „много хора на много места“ – Сократ, вдъхновяващ младежите на Атина да откриват нови идеи, като задават въпрос; Езоп и Ханс-Кристиян Андерсен, разкриващи истината чрез безбройни истории; Марва Колинс, която се бори за правото на образование на всяко дете?

– Ще мога ли да уважавам учениците си, но и да съм близко до тях, за да ги разбирам и утешавам?

– Ще съумея ли искрено да заявя: „Материалното богатство не е моя цел; аз съм търсач на съкровища на пълен работен ден“?

– Ще бъда ли вежлива, усмихната, спокойна и справедлива, въпреки че е вероятно ежедневно да бъда критикувана?

– Ще понеса ли сълзите, показващи, че понякога съм безсилна да помогна на ученик, който греши?

Тези сълзи често ще идват при мен и по време на раздяла, когато ще изпращам любимия си клас нагоре, към следващото стъпало на образованието и живота. Тогава настоящето, натежало с вълнуващи спомени, ще стане моето преддверие към бъдещето, където ще посрещам новите си ученици. Верни приятели ще ми бъдат любовта, интелектът, справедливостта, вярата, ентусиазмът, творчеството, успехът...

Да, аз ще бъда учител! Обещавам!

Мина Стефанова – студент
Великотърновски университет „Св. св. Кирил и Методий“